

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Et ex Athanasio, quo præcipuum defensionis suæ caput ponit in testimonio literarum Alexandri Episcopi Thessalonicensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

lius illum momenti esse ad asserendam Thessalonicensium Episcopi dignitatem, is certe cedat oportet auctoritati Concilij Sardicensis: quod cum fuerit celebratum anno CCCXLVII. diu ante initia vicariatus, si quid eximium in Thessalonicensi Episcopo agnovit, dedit documentum posteris ut non contradicerent. Aetius ergo Thessalonicensis Episcopus videtur se praegravari nimia Presbyterorum & Diaconorum extraneorum mora apud Thessalonicam, quod confluebant velut ad metropolim plurium provinciarum, modum huic rei poni postulavit a patribus Sardicensibus, his verbis usus quae aperte significant quanta tum in ordine ecclesiastico esset urbis Thessalonicensis dignitas. *Non ignoratis, inquit, quanta & qualis sit Thessalonicensium civitas. Saepe ad eam veniunt ex aliis regionibus Presbyteri & Diaconi: & non contenti brevi tempore morari, & aut resident ibi, & aut certe vix post longa spatia ad sua redire coguntur.*

V. I. Dignitas Episcoporum Thessalonicensium probatur alio illustri exemplo ejusdem omnino temporis. Moris tum erat apud Ecclesiam, ut cum quis Episcopus pulsabatur de crimine, illustrissimarum Ecclesiarum Episcopos sibi faventes habere studeret, ut vel ex eo innocentiam suam ceteris Ecclesiis probaret. Hilarius enim Pictavorum Episcopus validum hinc telum adversus hostes Athanasij Episcopi Alexandrini sumit, quod ei communicatio reddita fuerit ab Osio Episcopo Cordubensi, Maximino Trevirensi, & Julio Romano. *Sed ignorasse vos negabitis, inquit, Athanasio, cujus damnationem a vobis Valens, Vrsacius, Saturninus exigunt, ab Osio, Maximino, Julio redditam communionem.* E diverso Sulpitius Severus hinc quoque Priscilianum ejusque socios in culpa fuisse ait, quod Damasum Episcopum Romanum & Ambrosium Mediolanensem, quorum ea tempestate summa auctoritas erat, sibi adversantes habuerint. Itaque Athanasius, dum illustrium ac magnae auctoritatis Episcoporum testimonia adducit ad causam & innocentiam suam defensionem, Alexandri Thessalonicensis Episcopi, illius qui synodo Nicena interfuit, scriptas in causam caedis Arsenij literas adfert, protestatus sibi instar omnium esse unum Alexandri testimonium, utpote Episcopi illustrissimae Ecclesiae, qui plurium provinciarum Metropolitanus erat, adeoque summam per universam Ecclesiam auctoritatis. Haec sunt ejus verba: *Quod autem me de caede Arsenij accusarint, ne multorum scriptis ad eam rem probandam utar, sufficit si unum duntaxat Alexandri Thessalonicensis Episcopi epistolam, unde & ceterorum existimes, apposuero.*

VII. Tot argumentis, ut ego quidem

arbitror, victus illustrissimus istius operis auctor non dubitavit asserere jus illud antiquitus competitivum Episcopo Thessalonicensi ut Metropolitanos suae Dioceseos aut ipse ordinaret, aut ab Episcopis provincialibus ordinari juberet, jusque illud ad ipsum spectasse secundum veterem Ecclesiae suae consuetudinem, non vero ratione vicariatus sibi ab apostolica sede concessi in his regionibus. Vicariatu enim illo non tam novam auctoritatem tributam fuisse Thessalonicensi Ecclesiae quam cumulationem juris. Sanè Theodoretus de Thessalonica loquens, eam vocat caput Macedoniae, Thessaliae, & Achaiae, tum aliarum complurium provinciarum quae reguntur a Praefecto praetorio Illyrici, uti observatum est in capite superioris. Quod ne quis referat ad vicariatum Romanae sedis prohibet Theodoretus, qui de civili tantum administratione haec agit. Vnde colligi etiam potest Thessalonicensis Episcopi prerogativa.

VIII. Amplitudo illa & dignitas urbis & Ecclesiae Thessalonicensis maximam apud omnes ubique gentes auctoritatem per ea tempora conciliabat Episcopis Thessalonicensibus, praesertim quoties illi contingebant Episcopi qui sedem per se satis claram virtutibus suis efficiebant illustriorem. Post Alexandrum itaque Eremium, cujus mentio extat apud Athanasium in prima apologia, & Aetium, eam sedem tenuit Acholius, vir laudatissimus, & cujus encomium non uno loco enarravit sanctus Ambrosius Episcopus Mediolanensis, cujusque laudes celebrat sanctus Basilius ad illum scribens. Huic ergo Acholio tantus habitus est honor a patribus secundae synodi oecumenicae, quae apud Constantinopolim habita est anno CCCLXXXI. jussu Theodosij Augusti, ut cum agendum in ea esset de re gravissima, nimirum de ordinatione Ecclesiae Constantinopolitanae, eum ex occidentalibus partibus evocandum putarent, & non ante causae cognitionem susciperent quam Acholius adesset. Hujus rei probationem debemus epistolae Concilij Italiae ad Theodosium, quam vir clariss. Iacobus Sirmondus edidit in Appendice Codicis Theodosiani. *Neque enim indignum videtur, Auguste, inquit Episcopi, ut Romanae Ecclesiae a visitis finitimorumque & Italicorum Episcoporum debeant subire tractatum, qui unius Acholij Episcopi ita expectandum esse putaverunt judicium ut de occidentalibus partibus Constantinopolim evocandum putarent.* Itaque cum venisset Acholius, ita adversus Maximum statuit sancta synodus in tertio canone: *De Maximo Cynico, & ejus inordinata constitutione, quae Constantinopoli facta est,*

G iij

Vide infra lib. 4. cap. 1. §. 22

Marca in lib. de Primat. §. 46.

Orat. Sardic. c. 11.

lib. in fragm. p. 11.

lib. in fragm. p. 11.

S. Ambros. lib. 1. epist. 20. 21.

S. Basili. epist. 117. & seqq.

Appendix Cod. Theodosi pag. 147

Athanasij lib. 1. ad Theod. lib. 4. epist. 4.

lib. 1. epist. 2.